

El soci menyspreat

«La capacitat d'incidència de Podem i els comuns és insignificant, i hom és pregunta el límit a l'hora d'empassar-se gripaus»

Quin paperot el de Podem i els comuns al govern espanyol! La fugida reial és l'enèsim gripau que els d'Iglesias s'han hagut d'empassar en els primers set mesos de legislatura. Les reaccions irades a través de les xarxes socials no es traslladen a l'acció política, que es limita a baixar la mirada davant el PSOE i a acceptar cada menyspreu sense cap reacció.

El PSOE va dissenyar i pilotar la fugida de Juan Carlos Borbó, cada cop més encerclat per la corrupció que supura de la monarquia, una putrefacció que anys enrere era tapada i consentida pel règim polític de 1978 i ocultat sense manies per la premsa afí. El soci de la coalició de govern se'n va assabentar a través dels mitjans i va haver de fer el paperot d'admetre que no en sabia res.

Poques hores abans, els ministres del PSOE es reunien amb Ciudadanos per avançar en la negociació dels pressupostos. Un cop més, a esquena del soci de govern, que es limita a dir que no li agrada veure Inés Arrimades com a soci preferent, però que no fa cap amenaça de trencar la baralla, ans al contrari, tornarà a empassar-se el gripau.

El mateix dia, el PSOE obligava els representants de Podem a abstenir-se en la votació sobre el superàvit dels ajuntaments al ple de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, permetent així que l'Estat saquegi els estalvis municipals sense miraments. Podem i els comuns van tornar a aixecar la veu a Twitter, però alhora van tornar a empassar-se el gripau.

Hom es pregunta quin és el límit de la humiliació política que els comuns i Podem estan disposats a acceptar. On és la línia vermella. No hi haurà pacte amb Ciutadans si ells no ho volen. No hi hauria hagut saqueig als ajuntaments si ells no s'haguessin abtingut.

L'operació de blanqueig de la corrupció reial i la mateixa supervivència de la institució monàrquica podria trontollar si donessin un cop de puny sobre la taula del consell de ministres. La seva inacció política davant els casos esmentats -i d'altres, com la derogació de la reforma laboral, la llei mordassa...- no fa més que avalar amb el seu silenci l'acció del govern d'Espanya, del qual són part.

La història de Podem i els comuns és una història d'èxit. Un grup d'*outsiders* de la política que assoleixen el poder en pocs anys per reformar-lo des de dins, més enllà dels oportunistes de la política que s'hi van apuntar per pura supervivència. Malauradament, la història acaba malament perquè l'arribada al poder no ha servit per influir en el PSOE ni per fer les reformes necessàries.

La sensació que per mantenir la quota de poder assolida cal renunciar als principis i als objectius polítics és cada cop més forta. Els d'Iglesias han d'acceptar que el PSOE és un partit del règim del 78 que no té cap intenció de canviar. Pedro Sánchez se n'enorgullia en la roda de premsa posterior al consell de ministres de ser l'únic partit viu dels signants del pacte constitucional, i se'n declarava el més ferm defensor i custodi. Un avís per navegants que Podem -i també ERC- faria bé d'escoltar.